

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ βροχή ὄλο καὶ ζωήρευε...

Φυσούσε συγχρόνως δυνατὸς ἄνεμος, πούκανε τὴ νύχτα τρομέρα παγερή.

Τὰ ἄλογα, ἰδρωμένα ὅπως ἦσαν ἀπ' τὸ δρόμο, χρεμτίζαν θλιβερά. Μὰ καὶ οἱ ἄνδρες μου δὲν ἦσαν σὲ καλύτερη κατάστασι. Ἡ μεγάλη κούρσαι τούς εἶχε κυριολεκτικῶς τσακίσει.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς κοιμόντουσαν κιάλας, ἀποκαωμένοι ἀπὸ τῶσαν ὥρων πορεία...

Ἦμουν κ' ἐγὼ τρομέρα ἐξαντλημένος κ' ὁμως δὲν μοῦ πήγαινε ὕπνου. Εἶχαν φανῆ Ἴνδοὶ στὰ μέρη αὐτὰ κ' ἄγρυνουσα...

Ὁ νοῦς μου πετούσε στὴν Ἴζολίνα, στὸν πατέρα της. Καὶ τῶν δυὸ τους ἡ θέσις δὲν ἦταν καθόλου καλὴ. Ἡ ἄτυχη κόρη, μόνη μέσα στὴν παγωμένη νύχτα, πάνω στὴ ράχη ἐνὸς ἀγριεμένου ἀλόγου... Κι ὁ γέρος πατέρας της στὰ χέρια τῶν ἀνταρτῶν, τῶν σκληρῶν καὶ διωσιμένων γιὰ αἷμα.

Ἀσφαλῶς ὁ Ραφαήλ Ἰγούρρα, θὰ τοίμαζε κάποιον σκληρὸ κ' ἀπάνθρωπο τέλος σὸ δὸν Ραμὸν ἰτὲ Βάργας, γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ, βέβαιος καὶ γιὰ τὸ θάνατο τῆς Ἴζολίνας.

Ἦσαν μοναδικοὶ στὴν ἐφευρεσι βασιανιστηρῶν γιὰ τοὺς ἐχθρούς των οἱ Μεξικανοὶ αὐτοὶ λησταί. Εἶχαν διδαχθῆ τὰ βασιανιστήρια ἀπ' τοὺς Ἴνδοὺς. πού ξέρουν, καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, νὰ τυραννοῦν ἕνα σκλάβο τους.

Τὰ ἤξερα πολὺ καλά ὅλ' αὐτὰ καὶ ἀνατριχίαιζα ὅσο τὰ σκεπτόμουν...

Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ λησταί εἶχαν πιάσει, πρὸ καιροῦ, ἕναν ἀξιωματικὸ μας αἰχμάλωτο. Τὸν ἔδωσαν σφιχτά, τὸν μετέφεραν σ' ἕνα ἄγριο κ' ἔρημο μέρος, καὶ τὸν ἄφησαν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα, τὴν δίψα καὶ τὴν ἀγωνία, μέσα σ' ἕνα σπήλαιο, σὸ ὁποῖο βρισκόντουσαν καμιά δαδεκαριά μοῦμιες καὶ σκελετοί. Τί σκελετοὶ ἦσαν αὐτοὶ; Ἐπρόκειτο ἄραγε περὶ τραγικῶν θυμάτων τῶν ἀνταρτῶν, πού βρῆκαν ἐκεῖ μέσα οἰκτρὸ θάνατο; Ἐπρόκειτο περὶ Ἴνδικῶν νεκροταφείων; Ἄγνοστον...

Τὸ βέβαιο εἶνε πὺς ὅταν ἀνακαλύψαμε τὸ συνάδελφό μας στὸ σπήλαιο αὐτὸ, εἶχε τρελλαθῆ ἀπ' τὴ φρίκη!...

Κάτι ἀνάλογο, κάτι πιὸ σατανικὸ θὰ ἐσκάρωνε ἀσφαλῶς ὁ Ἰγούρρα καὶ στὸν πατέρα τῆς Ἴζολίνας...

Ἐνῶ ἔκανα τὶς θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις, ἄκουσα ἕναν ἀπ' τοὺς στρατιῶτες μου νὰ σιανωτραγουδάῃ, μέσα στὸν ὕπνο του:

Γεμάτος τὴν ψυχὴ μὲ πόνο, βγαίνω σὸ δρόμο γιὰ ζήτη καὶ δεύτερη νὰ εἶρω λύτη, ἀπὸ τὴ μιά νὰ γιαιρωτῶ!

Οἱ σίγχοι αὐτοὶ μοῦφεραν δάκρυα στὰ μάτια. Μήπως καὶ γιὸ ὁ ἴδιος δὲν βρισκόμουν σὲ μιά τέτοια δεινὴ θέσι; Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ λύπη μου, ὥστε θὰ τὴν ἄλλαξα εὐχαρίστως μὲ μιὰ ἄλλη, μ' ὁποιοδήποτε σωματικὸ πόνο...

Ἀξαφνα, ἕνα ἐλαφρὸ ψιθύρισμα μ' ἔκανε νὰ γυρίσω καὶ νὰ κυττάξω πλάι μου. Ποιοὶ ἀγρυνουσοῦσαν, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, μέσα σὸ κακὸ αὐτὸ τῆς νεροποντῆς, καὶ τί ἔλεγαν εἶται σιγανά;

Πρόσεξα καλύτερα καὶ ξεχώρισα τὴ φωνὴ τοῦ Γάρεῦ πρῶτα καὶ τοῦ γέρο-Ρούθῃ κατόπιν. Οἱ δυὸ κυνηγοὶ τῶν δασῶν, οἱ συνηθισμένοι ἀπὸ τέτοιες συμφορὲς καὶ περιπέτειες, ἀγρυνουσοῦσαν καὶ τὰ λέγανε, σιγά-σιγά, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσουν τοὺς ἄλλους.

Τί λέγανε ὁμως;

Τὴ στιγμή αὐτὴ μιλοῦσε ὁ Γάρεῦ:

—Ἐχεις δίκιο, σύντροφε, εἶπε σὸ γέρο-Ρούθῃ. Τὸ λευκὸ ἄλογο πρέπει νὰ πῆρῃ τὸ δρόμο πού λές. Ἀς μὴν καθόμαστε λοιπὸν σάν τοὺς χάχηδες. Μποροῦμε μάλιστα νὰ πάρουμε κ' ἕνα κερί μαζύ μας. Τὸ σκεπάζουμε μὲ τὸ πλατύγροιο καπέλλο τοῦ Κουακεμπῆς, κ' εἶται δὲν θὰ μᾶς τὸ σῶσῃ ἡ βροχή.

—Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε σωστὸ, εἶπε ὁ Ρούθῃς. Μὰ δὲν ἔχομε ἀνάγκη, σύντροφε, οὔτε ἀπὸ τὸ κερί, οὔτε ἀπ' τὸ καπέλλο τοῦ Κουακεμπῆς. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, σὸ βῆθος τοῦ δρίζοντος, τὴν ἄσπρη ἐκεῖνη γραμμὴ; Αὐτὴ ἡ γραμμὴ λοιπὸν ἔχει τὴ σημασία της. Σημαίνει ὅτι ἡ νεροποντὴ θὰ σταματήσῃ σὲ λίγο κ' ὅτι θὰ ἐξουθενωθῆσῃ. Ἐτοὶ θὰ προβάλλῃ πάλιν ἡ σελήνη καὶ θὰ φωτίσῃ σάν ἡμέρα. Ἄκου τὸ Ρούθῃ, τὸ σκυλάραπα, πού σοῦ μιλάει. Ξέρει αὐτὸς τί λέει.

—Τότε, σύντροφε, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε τὸν καιρὸ μας.

—Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, διάβολε!

—Ἐμπρός λοιπὸν. Ἐγὼ μάλιστα, καλοῦ-κακοῦ, θὰ πάρω μαζύ μου τὸ κερί καὶ τὸ καπέλλο τοῦ Κουακεμπῆς. Τί λές;

—Κάνε ὅπως νομίζεις φρόνιμα. Πρόσεξε μόνον νὰ μὴν ξυπνήσῃ κανεὶνα. Θὰ κάνουμε τὴ δουλειὰ οἱ δυὸ μας καλύτερα.

Ὁ Γάρεῦ πλησίασε σιγά-σιγά στὸν Κουακεμπῆς, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ καπέλλο. Μὰ ὁ Κουακεμπῆς κοιμόταν θαθεῖα.

Ὁ Γάρεῦ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ φωνάξῃ:

—Ἐ, σύντροφε! Δάνεισέ μου γιὰ λίγα λεπτὰ τὸ καπέλλο σου.

Ὁ Κουακεμπῆς δὲν ἐξύπνησε.

Ἐνα τρανηταχτὸ ροχαλτὸ βγήκε μόνον ἀπ' τὸ ὀλόανοιχο στόμα του.

Ὁ γέρο-Ρούθῃς ἀνυπομονοῦσε.

—Τὸν πεισματάρη, τὸν ὑποφάγο! φώναξε. Κέντησέ τον μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μαχαιριοῦ σου, Γάρεῦ! Χάιδεμὲ τον μὲ τὸ καμουτσόκι σου! Δόστου μιά κλατοῖα στὴν κοιλιὰ!

Μὰ ὁ Κουακεμπῆς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐμπήσῃ.

Κοιμόταν σάν... πεθαμένος!

Ὁ γέρο-Ρούθῃς ἐφρόνησε:

—Πάρτου τὸ καπέλλο ἀπ' τὸ κεφάλι, Βίλλη, φώναξε, κ' ἀφῆσέ το νὰ κοιμάται τὸ παλημουλάρο!...

Ὁ Γάρεῦ ἔσκυψε, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ Κουακεμπῆς καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ καπέλλο. Ἄπ' τὶς φωνὲς ἐξύπνησαν σὸ μεταξύ αὐτὸ οἱ ἄλλοι στρατιῶτες. Βλέποντας τοὺς δυὸ κυνηγοὺς νὰ φεύγουν, μέσα στὴ βροχὴ, ἀνησυχῆσαν καὶ τοὺς ρώτησαν πού πηγαίνουν. Μὰ ὁ Ρούθῃς ἀπέφυγε νὰ τοὺς δώσῃ ἐξηγήσεις. Ἐτοὶ δὲν τοὺς ρώτησα κ' ἐγὼ τίποτα.

Στὰ μέρη αὐτὰ εἶχαν φανῆ Ἴνδοί...

Τους άφησαν νά ενεργήσουν μόνοι τους.

Λύγες στιγμίες κατόπι τούς έχασα, μέσα στό σκοτάδι και τή βροχή...

Μερικά λεπτά πέρασαν...

"Έξω έθρεχε άκόμα..."

"Άξαφνα ό Κουκαεμπές τινάχτηκε επάνω, σάν νά τόν ειχε δαγκώσει φειδί, κι έφερε τό χέρι στό κεφάλι του.

Τι ειχε συμβεί ;

Μερικές χοντρές σταγόνες βροχής ειχαν πέσει άπάνω στή γυμνή φαλάκρα του και τόν ειχαν ελαφνάσει.

—Διάβολο ! Πού εινε τό καπέλλο μου ; φώναζε ό παράδοξος αιώτης πολεμιστής.

Μα κανείς δέν τού απάντησε.

Οι άλλοι στρατιώτες γύρω του κοιμόντουσαν.

—Πού εινε τό καπέλλο μου, πού νά πάρη ό διάβολος τόν άλλο διάβολο ! Ξαναφώναξε ό Κουκαεμπές. Ποιός αστανάς μου πήρε τό καπέλλο ;

"Άπ' τίς φωνές του οι στρατιώτες ζύπνησαν, ό ένας κοντά στόν άλλο.

"Ο Κουκαεμπές φώναζε τώρα πού δυνατά :

—Νά πάρη ό διάβολος τά χωρατά σας, διάβολο ! Ποιός μου πήρε τό καπέλλο ;

Οι στρατιώτες άρχισαν νά γελούν.

—Μή γελάτε, διάβολο, μούγκρισε ό Κουκαεμπές. Δόστε μου γρήγορα τό καπέλλο μου. "Εσú τó πήρες, Στάνφιλο ;

—"Εγώ ! φώναζε ό Στάνφιλο. Και τί διάβολο νά τό κάμω ;

"Εγώ έχω ένα κεφάλι κι' ένα καπέλλο, τό δικό μου ! ! !

—Τότε, ποιός τό πήρε ;

"Εσú, Μπιλλ Μπλάκ ;

"Ο άκούων στό όνομα αυτό, ήταν ένας κυνηγός τών δασών τής Κεντοκίας. Μόλις άκουσε τήν ερώτησι τού Κουκαεμπές, γύρισε και τού ειπε :

—"Εγώ νά σου πάρω τό καπέλλο ; Και τί νά τό κάνω, σύντροφε ; Πολιτήρι για τ' άλογο μου ;

Οι στρατιώτες ειχαν ξεκαρδιστεί στό γέλιο, ό Κουκαεμπές βλαστημούσε, έπικρατούσε άληθινό πανδαιμόνιο. Ωστόσο, δέν ειχα διαθέσι νά γελάσω. "Η καρδιά μου ήταν σφιγμένη. Κύτταξα πρós τό βάθος τής πεδιάδος, μέσα στό σκοτάδι, περιμένοντας ν' άκούσω και τόν παραμικρό θόρυβο. "Άξαφνα ένα φώς έλαμψε μέσα στή νύχτα κι' έσθυσε πάλιν άμέσως.

"Η καρδιά μου άρχισε νά χτυπά...

Τό φώς άναψε πάλι σέ λίγο και πάλι έσθυσε...

"Ασφαλώς οι δύο κυνηγοί έψαχναν μέσα στό σκοτάδι, αναζητώντας τά ίχνη τού λευκού άλόγου. "Αραγε, Θεέ μου, θα πετύχαναν στίς αναζητήσεις των ;

Περιμένας πλέον άνυπόμονα, για νά μάθω τό αποτέλεσμα τών έρευνών τών δύο κυνηγών. Τό ίδιο έκαναν και οι στρατιώτες μου. Είχαν δη κι' αυτοί τό φώς και έμάντεψαν πού ειχαν πάει ό Ρούθης με τό Γάρεϋ. Κι' αυτός ό Κουκαεμπές ειχε σωπάσει...

"Ενα τέταρτο, μισή ώρα πέρασε... Και τέλος, οι δύο γενναίοι κυνηγοί έσταναγύρισαν. "Ετρεξά άμέσως κοντά τους και τούς ρώτησα τί ανακάλυψαν.

"Ο γέρο-Ρούθης χαμήλωσε τό κεφάλι του.

"Ο Γάρεϋ δίσταζε επίσης ν' άπαντήσει.

—Πές μου τι συμβαίνει, Γάρεϋ, τού φώναξα. Μην ξεχνάς πώς είμαι άνδρας. Θέλω νά μάθω τι τρέχει...

"Ο Γάρεϋ δέν έπέμεινε περισσότερο.

—Θά τά μάθεις όλα, λοχαγέ, μου ειπε. Θυμηθήκαμε εγώ κι' ό Ρούθης, ότι στό βάθος τής πεδιάδος υπάρχει μία πηγή, στήν όποια πηγαίνουν συχνά τά άλογα και πίνουν νερό. "Αποφασίσαμε λοιπόν νά πάμε νά έρευνήσουμε τό έδαφος εκεί γύρω.

"Αν τό λευκό άλογο ειχε σταθί στή πηγή, για νά πιη νερό, θα βλέπαμε καθαρά τά ίχνη του στό ύγρò έδαφος. "Η ελπίδα μας αυτή βγήκε άληθινή. Τό λευκό άλογο ατάθηκε πραγματι-

κώς στήν πηγή και ποτίστηκε. "Αλλά...

—Λέγε, Γάρεϋ.

—Κοντά στά ίχνη τά δικά του, είδαμε και ίχνη περάσματος; λύκων.

—Λύκων !

—Μάλιστα, λοχαγέ.

"Επάγωσα σύγκορμος κι' άκούμπησα από βράχο, για νά μñν σωριαστώ κάτω.

"Η πληροφορία αυτή ήταν τρομερή, άπελπιστική, φρικώδης...

ΟΙ ΛΥΚΟΙ

Ζήτησα, όσες μπορούσα άκόμα πληροφορίες από τούς δύο κυνηγούς, οι όποιοι ειχαν διαβάσει τόσα άπαισία πράγματα στό ύγρò έδαφος, γύρω στήν πηγή.

"Όπως μου έξήγησαν, τά ίχνη τών λύκων ήσαν πολλά.

"Επρόκειτο δηλαδή για δόκλορη κοπάδι. "Ήσαν δέ, όπως δείχνανε τά ίχνη τους, λύκοι μεγάλοι τού Τεξάς και μικροί λύκοι τών λειμώνων. "Επίσης, όπως φαινόταν από τά ίχνη αυτά, τό κοπάδι τών λύκων κυνηγούσε τό λευκό άλογο.

—Τό κυνηγούν με λύσσα, με μανία, μου έξηγησε ό γέρο-Ρούθης. Πλάϊ στήν πηγή υπάρχει ένα ρεύμα, άρκετά πλατύ. Λοιπόν, τό λευκό άλογο, αφού έπιε νερό γρήγορα-γρήγορα, πήδησε τό ρεύμα αυτό. Τό πήδησαν όμως κι' οι λύκοι, όπως δείχνανε τά νύχια τους πάνω στα βράχια τής όχθης...

"Α, εινε πονηροί σάν άλεπειδες οι λύκοι τών μερών αυτών, λοχαγέ ! "Αν τό λευκό άλογο ήταν ελεύθερο, χωρίς ανάσθη, δέν θα άποφασίζαν νά τό κυνηγήσουν, γιατί θα καταλάβαιναν πώς θάγχαναν άδικα τόν κόπο τους. Δέν θα τό πύνανε ποτέ και ποτέ. Μυρίστηκαν όμως ότι τό άλογο έχει άπάνω του κάποιο βάρος και γι' αυτό τό κυνηγούσε έτσι άγρια και πεισματάρικα...

"Εδάγκανα τή χείρη μου, για νά μñν άρχίσω νά κραυγάζω από άπελπισία. Μπρός στά μάτια μου παρουσιάζονταν τώρα μία φρικώδης εικόνα ! Τό λευκό άλογο νά τρέχει άφρισμένο έμπρός και οι λύκοι νά τό κυνηγών φουρμαίνοντας. "Άξαφνα, άξαφνα τό άλογο κοιράζεται. Οι λύκοι τό προφτανουν. Πηδούν, γατζώνονται πάνω του, τό ριχνουν κάτω και τό καταξεοχίζουν, μαζί με τήν κόρη, πούνα όεμένη στή ράχη του ! ! !

"Η εικόνα αυτή παρουσιάστηκε τόσο ζωηρή στή φαντασία μου, ώστε δέν μπόρεσα πειά νά κρατηθώ. Μία τρομερή κραυγή πόνου και άπελπισίας έσφυγε άπ' τό στήθος μου...

—Πρέπει νά τρέξουμε κατόπι τών ίχνών τού άλόγου και τών λύκων ! φώναξα. Ποιός ζέρει ; ... "Ισως εινε άκόμα καρός...

Πηδήσαμε πράγματι σ' άλλαγά μας και ξεκινήσαμε...

"Εβρεχε άκόμα, μά ήταν όλοφάνερο πώς ή βροχή δέν θ' άργούσε νά σταματήσει. Θεέ μου ! Αυτό περιμένα κι' εγώ, σ' αυτό έλπιζα. Γιατί θά πρόβαλε πάλιν τό φεγγάρι και θα φώτιζε τό δρόμο μας, θα μής επέτρεπε νά διακρίνουμε τά ίχνη και νά τ' άκολουθούμε.

Μετά πέντε λεπτά τέλος, πρόβαλε τό φεγγάρι.

"Όλα γύρω φωτίστηκαν, σάν νά ήταν ήμερα.

"Η ραγδαία βροχή ειχε καθαρίσει τήν ατμόσφαιρα και βλέπαμε πειά καθαρά, σέ μεγάλη απόσταση.

"Ενας στεναγμός άνακουφίσεως βγήκε τότε άπ' τό στήθος μου. Θό μπορούσαμε πειά νά τρέχουμε, χωρίς τή βοήθεια τού φωτός τών λαμπάδων. Και πραγματικώς έκαλπάζαμε έμπρός, δίχως νά σταθούμε στιγμή.

"Από μακριά έφτανε τώρα σ' αυτιά μας ένας δυνατός θόρυθος, όμοιος με υπόκοφες βροντές, μέσα στή γαλήνη τής νύχτας. Τρέξαμε πρós τό μέρος αυτό και τέλος βρεθήκαμε μπρός σ' ένα χείμαρρο, τού όποιου τά νερά, πέφτοντας από ψηλά, βροντούσαν σάν κανονικές.

"Ήταν ό χείμαρρος ενός τών ρευμάτων τού Ρίο Μπράβο, τού πηγάζει άπ' τό ψηλό όροπέδιο τού Έστακάδου.

(Άκολουθεί)

Τόν άφησαν νά πεθάνη άπ' τήν πείνα, μέσα σ' ένα σπήλαιο !